

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa J. López Bernagós)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Malalties de moda

El deure de tots els que tenim el sentiment de la responsabilitat, és lluitar contra la industrialització de la Medicina.

Els metges són els depositaris, són els custodis de la nostra salut, i amb la salut i la vida dels homes no s'hi poden fer bromes.

No aspirem a tenir metges que siguin sacerdots, que siguin apòstols.

Menys encara ens resignem a patir industrials i comerciants i fins carnisseris i tot disfressats de cirurgians i metges.

La medicina no és un art, una ciència? Doncs cal que els metges siguin científics, artistes.

Cap metge està rellevat d'estudiar, de perfeccionar la seva tècnica i augmentar el tresor dels seus coneixements.

A ningú li podríem perdonar que fes de la medicina un mitjà exclusiu de viure i menys d'enriquir-se i plomar a la clientela.

Per això ens desagraden en aquest ram més que en cap altre, l'anunci estrident i la desafortunada propaganda que per caçar aloses fan molts vividors.

Els que senten la medicina com un negoci o com una superstició, són curanderos, no metges.

Deuen anar als Encants, instal·lar allí una barraca i posar-se a arrencar queixals i sagnar a Déu que es presenti.

El mal, però, és més greu del que sembla. No radica sols en els d'abaix.

A la medicina la desprestigien els que més l'haurien d'enaltir.

Aquestes remeis i aquestes malalties que estan un quant temps de moda i després passen, què signifiquen?

Nosaltres hem conegut la boga de la neurastènia, de l'apendicitis, de l'avariosis, del càncer.

Hi va haver un temps que tothom estava neurastènic.

Durant la guerra els avariòtics volien fer una gestió col·lectiva per a què s'alçés el bloqueig d'Alemanya i hom li deixés exportar el 606.

La nostra generació ha vist néixer i morir la popularitat de Pasteur, de Doyen, d'Erich, de Voronoff, de Curie.

Es dir, la dels esposos Curie encara no ha passat a la història.

Els estralls del mal menjatiu, avui de moda, donen a llur nom i a llur invent actualitat.

Als miracles del 606 i dels empelts de mico han succeït les meravelles del "ràdiu".

Tanmateix, el radi no cura res. És un cauteri enèrgic que crema la podridura, els teixits ja morts, però que no vigoritza i vitalitza la cèlula.

I el càncer no és un corc, no és un microbi. És la mort i l'esgotament de la cèlula.

El que manca, doncs, és un agent bioquímic que actuï sobre l'organisme decadent i l'infongui noves energies.

El tenim aquest agent? No.

Doncs, esperem que el sarcoma, l'epitelioma i el carcinoma passin de moda o senyem-nos com les velles i diem esporuguits: Sota terra siguin!"

ANGEL SAMBLANCAT.

LA PASSA SEMBLA QUE ES QUEDA

—Una futura invasió asiàtica? Encara no en tenim prou amb la grip, que s'ha fet mestressa de casa nostra?

EL PRESENT NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

LA CRISI ALEMANYA

Quan escrivim aquestes ratlles, la crisi política a Alemanya no està encara resolta. El doctor Curtius ha fracassat sorollosament, no ha pogut complir l'encàrrec de formar Gabinet que li havia confiat el president Hindenburg.

El doctor Curtius volia constituir un Govern de centre-dreta, suposem que amb Stressemann al ministeri d'Estat.

Però els nacionalistes no han volgut complaure al doctor Curtius.

Es veu que la política de Thoiry no els convenç.

Molt natural. Els aires de Thoiry no proven a les dretes.

Però no tindran aquestes més remei que acotar el cap davant les circumstàncies.

No hi haurà evacuació rhenana i vida internacional digna per Alemanya sense l'acceptació prèvia del programa mínim de Stressemann.

La batalla, de moment, està localitzada a la Reichsweher.

Els generals del desastre manen encara a l'exèrcit.

Allí estan preparant-se per la revenja, educant la joventut alemanya en l'odi, conspirant contra la pau.

L'alt comandament de l'exèrcit és de dret o de fet autònom i se'n riu de les negociacions portades a cap amb en Briand, se'n riu de Locarno i de Thoiry.

La solució de la crisi ha d'ésser a base de sotmetre a l'obediència als generals de l'Estat Major.

Destituïnt-los a tots, el Govern que fos faria una bona tasca.

GAT PER LLEBRE

El comentari és sempre cosa noble si sap situar-se en un terreny de comprensió i sinceritat. Quan li falta una d'aquestes condicions de noblesa, deixa d'ésser la visió bella d'un accident qualsevulla vist a través d'un temperament, per a passar a situar-se entre les jugades poc netes del truc de mà esquerra o les conxorxes de placeta. I aquest comentari que ara hem vist ens fa pena per la insinceritat de les seves costures mal cosides. Per què aquest bon "Gaziel" preté amb ell llançar una àncora de salvació als lamentables articles que Benet Mussolini publica aquests dies a "La Vanguardia"? Deixem completament de banda la significació política i social del cap del Govern italià. Es només el seu treball com a publicista que la "United Press" va escampant per tot el món, el que ara ens interessa.

Després de tot, l'home qui pren una ploma per a segregar uns conceptes destinats a la publicació, té ja de saber de bell antuvi com més tard aquests hauran de veure's sotmesos al dret d'anàlisi que té fins el lector més humil. Doncs, bé; tothom sap que la impressió general que han produït aquests articles, des del punt de vista de la seva vàlua com a expressadors de l'ideari d'una personalitat singular, ha estat de franca decepció. Hom esperava quelcom més, força més, francament. I "Gaziel" també, encara que ho amagué. Ell és prou intel·ligent per haver vist clar, des del primer dia, que les vulgàrrimes quartilles dictades pel "duce" responien perfectament a la significació que entre nosaltres hem volgut donar a la paraula "canquinyoli" considerada com a adjectiu; malament la signatura que portaven els hi fes, ja de bon principi, una "reclame" formidable. Però es veu que hi ha una pila de coses que cal defensar quan el calaix ho mana, encara que la sinceritat conscient ho refusi i la correcció en pateixi. Quan el negoci flaqueja o no arriba a donar tot el previst en els càlculs; quan el gènere rebut no respon al fort preu que se n'ha pagat, convé defensar-lo als ulls del client amb tots els jocs de mans i totes les travetes a l'abast; per la qual cosa, el mateix poden servir l'auto-retrat de Rembrandt que l'iniciament del cubisme.

No. Les coses que ens diu Mussolini en els seus articles, no són pas gens noves ni mitjanament interessants tan sols. No són més que una gris concatenació de paraules que mostren amb tota la seva nuesa els vulgars aspectes d'un temperament tarat d'una egolatria inflada i poca-solta, i una vàlua mental força dubtosa. "Gaziel" sap prou bé, per exemple, que aquella pobra presentació en pijama del primer article no té pas res de desconcertant, certament, a desgrat de voler-nos fer creure el contrari. Ell i tothom haurà llegit coses ben semblants d'artistes teatrals i cinematogràfics, a voltes més interessants encara per algun tret de l'amecèdotic pintoresc. I aquests graons baixats des de l'august replà del bon dissertador polític — del qual n'hem vist alguna bella mostra en la mateixa "Vanguardia" — fins a l'aiguamoll de les declaracions barates destinades a satisfer la morbosa curiositat del carrer, no són pas cosa d'ésser disfreçats volent-los fer passar per bona llebre, quan encara es veu un morro amb els mostatxos del gat. El fet de provar-ho demostra una excessiva vanitat pel que un home creu la força suggestional de la seva retòrica o del seu prestigi, o bé un simple excés de creulitat en el grau d'inòpia mental del lector mitjà.

Jo sóc un dels primers en reconèixer la importància i la valor de molts dels articles publicats a "La Vanguardia" signats per les altes figures de la política mundial. També estic joies d'haver-hi vist publicats alguns altres articles mediocres o obertament benets, portant penjat al capdavant un nom també de mundial resonància. Si més no, ells ens han demostrat la justa valor d'algun ídol de fang. Però tot això no em lliga a cap agraïment. Jo sé prou bé que si el diari que els edita no hi veies un bon negoci, no els veuríem impresos. El periodisme, a la nostra terra, està molt més de cara al taulell que interessat per la il·lustració o entreteniment del lector. Una bona prova la tenim, en un altre cas, dins la

mateixa "Vanguardia", la qual, en començar a publicar, ara fa pocs dies, una novella en fulletí, en lloc d'anar a escollir una obra literària d'un cert decorum i bon gust, es despenja amb una producció de literatura barata com és "Tarzàn de los monos", tot i tenint a "Gaziel" com a director literari de la casa. Això em fa pensar en les paraules d'un amic meu, una mica caustic, qui solia repetir-me: "Creu-me; aquesta gent parla tant del nivell mig de cultura de por de què si puja, ells quedin menys savis." I a voltes, quan veig certes coses, estic a punt de creure que el meu amic tenia raó.

I bé. Tot això per dir l'enuig de la insinceritat en el comentari orientat cap el profit directe. Qui com jo està deslligat completament de la vida periodística, reduït en aquest punt a simple lector, puc dir ben clar el que pensen tants de lectors com jo. I afegir que quan les coses fallen així ostentament, sia allà on sia, cal que els interessats sàpiguen captar-se en una situació correcta, i saber endevinar que el que la més senzilla discreció aconsella en un cas així, és callar.

XAVIER VIROSTA.

El senyor Nebot se n'ha anat

"Ploreu, ploureu, ninetes"...—diu la vella cançó— que el senyor Nebot ha dimisit. L'acalor de l'ha fet quedar malament, pessimament. Un altre ja hauria dimisit, per dignitat, fa molt de temps; però el senyor Nebot tenia entre les seves mans una missió sagrada, la més alta que hi pugui haver, i havia de supeditar la honorabilitat al seu alt comés.

Ha fet malament de dimisit. Si l'haguessin infamat, hauria hagut de prendre-ho resignadament, però dimisit, no, mai.

Ara, la seva obra quedarà sense acabar. I què serà de nosaltres?

EL SENYOR JAUME

A. M. Longchamp

Es un tipus popular que viu a La Bisbal, com en "Pepet Gitano" a Girona, l'"Espanyol" a la Barceloneta, l'ex-"Noi de Tona" corrent pel món i en "Màximes" per "La taverna del Mal Abrigo", d'en Pepet.

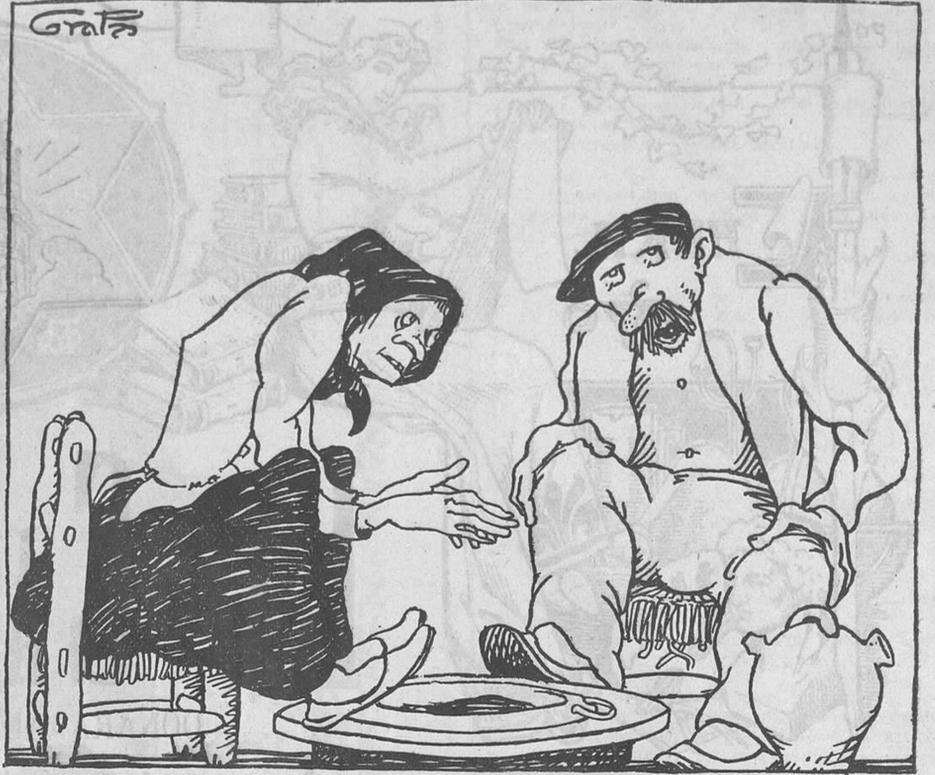
No hi ha poble que no tingui el seu tipus popular. Generalment, aquest tipus, són ex-homes, és a dir, "grans" homes perquè tota la quitxalla els hi va al darrera per llurs gransdeses i originalitats "sui generis" cosa que no poden aconseguir molts que passen per homes seriosos.

Haurieu de veure les "grans" coses del "senyor Jaume" de La Bisbal. La jovenalla d'aquell poble hi fa molta broma a la seva esquina i hi riu amb gran satisfacció. I és que la jovenalla d'avui, com deia el benvolgut company Angel Samblancat, porta el pantalons plens de vent, i jo podria afegir-hi que els caps els porten plens d'ocellets petits i cridaners, com aquesta classe d'ocellets que a Girona en diem gafarrons.

En Tomàs i l'Anfós, dos bohemis molt coneguts per llurs "tenoriades", l'altre jorn també hi feien broma, a La Bisbal, amb el "senyor Jaume". Aquests dos, són molt reconeguts amics de la gresca i pipen més que els personatges Gorki, i com a talls, qualsevol els fa romandre quiets en lloc.

Molts diumenges se'n van a La Bisbal a passar el dia per "aprofitar el temps". Després de dinar, se'n van a prendre cafè allí on va el "senyor Jaume" per riure fins a reben-tar. Aquest, quan els veu, se'ls mira de reüll per damunt de les ulleres i comença d'esperternegar malediccions. Però si el conviden a beure, l'home ja canvia el "disco" de les malediccions per les benediccions i es torna més manyac que un gos amansit per un sucre.

El "senyor Jaume" porta ulleres, perquè diu que així fa savi. És un tipus altet, prim i morenet, completament inofensiu. Quan esguarda la jovenalla, ho fa com una marmota aixe-

ELS QUE TENEN FRED

—Ben mirat, el braser només escalfa d'un costat.
—Es que de l'altre tothom n'hi va prou d'escalfat!

cant-se de dormir. Vesteix, el pobre, a lo "senyor"; tocat i posat, i de la manera que li permeten les circumstàncies, però sempre a lo "senyor".

Quan es dirigeix a la jovenalla, els diu: —Vosaltres sou la innocència i jo la intel·ligència!

Això ho diu amb la suavitat que li és característica.

Per innocència entén ignorància. Tothom es riu d'ell.

Per comble de bromes, n'hi gastaren una fent-li creure que el presentaven per diputat a Corts, enfront del recte i conseqüent Albert, l'inepugnable i inbrandable Albert de Sant Felu de Guixols, més poeta i literat que polític de la impolítica, el gran analitzador dels personatges i simbolismes ibserians.

El "senyor Jaume" s'ho creia amb tota la serietat del món, i el que no va poder fer en Segura, es pensava fer-ho ell.

Això ocorregué a una sala de ball. Els joves començaren a estendre papeletes a mà i simularen l'elecció amb totes les formes "establertes" pels legisladors. El feren triomfar, i acte seguit li "estengueren l'acta", legalitzant-li amb firmes, rúbriques i signatures de tota mena.

L'home, rialler i content, sortí de la sala amb l'acta sota el braç, pregonant la derrota de l'Albert pels carrers i cridant com un esperpent la seva proclamació de diputat a Corts pel districte de La Bisbal.

La Margot Longchamp, en Tomàs i l'Anfós, acompanyats de la "charmeuse" i bonica "mademoiselle", observadora de les actituds "di-putadines" del "senyor Jaume", encara riuen recordant aquella broma, com tota la jovenalla que ho presenciava.

L'endemà, el "senyor Jaume" entrant al cafè de la proclamació, es despedí de la "innocència" amb aquesta frase:

—Adéu, innocència. "Cada loco con su tem". Jo cap al Congrés.

Diu sempre "cada loco con su tem", menjant-se la a final, perquè fa geni.

Mentrestant, qui ho diria que La Bisbal tingui diputat a Corts?

PERE SERRA.

La plaça de Catalunya

A Barcelona hi havia una plaça colossal on la gent es reunia per tot el transcendental; propagandes obreristes, homenajes als artistes, manifestacions mai vistes hi tenien lloc com cal.

Barcelona l'estimava el formós i cèntric lloc, i dia i nit somniava veure'l arregiat "ad hoc"; i cridava als arquitectes més inspirats i més rectes, i els demanava projectes que estudiava poc a poc.

D'un adornar-la volia amb un immens bastiment destinat per sa valia a hostatjar l'Ajuntament. Unes formoses arcades esveltes, proporcionades,

amb quatre belles entrades la feien força vistent.

Altre tingué la pensada de fer-ne un parc silencios per a jocs de la mainada i per jardí de repòs, amb brolladors i fontetes i llargs banes i estatuetes que costant poques pessetes el fessin ben delitós.

Altre tenia la grèria d'alçar-li un gran monument, plantant a la perifèria un arbrat ben corpulent; altre l'havia ideada per un vestíbul tancada, altres, en fi, urbanitzada amb encert i lluïment.

Però els anys es succeïen i els projectes presentats dormien sempre, dormien com si estessin encantats... Quan prengué de cop i volta una actitud ben resolta, cert Ajuntament de solta, que ens va deixar admirats.

Va cercar-se un arquitecte que sigués un cap de brot; bon artista, circumspecte, actiu, culte, bon xicot; uns quants milions es votaren i les obres començaren, i els barcelonins clamaren: "Visca l'insigne Nebot!"

Amplis voreres es feren amb joia dels vianants; tramvies i autos tingueren uns espais espeterrants; s'hi posaren vuit peanes per escultures galanes i la carcaren de baranes com els terrats dels voltants.

De cara a la ciutat vella s'hi feren abeuradors; i mirant a la novella un templel meravellós de terra comença alçar-se, i poc a poc a encelar-se... més, de sobte, va aturar-se aquell creixement pompós. Que les llengües viperines temps que anaven retallant les concepcions peregrines d'aquell arquitecte gran; que si duraran les obres... que si els treballs eren pobres... que si es gastava de sobres... —Doncs, aneu al botavant!

Així digué el gran artista. Quina desgràcia, Déu meu! Ai, plaça immensa, mai vista; ai, qui't ha vist i qui et veu!... Dels barcelonins blasfemada, d'en Nebot abandonada soia, fosca i encallada, sembles l'obra de la seu!

FLOK.

BLANES

A LES JOVENCELLES

Amb molta condolença, amades amigues de Blanes, agafo la ploma, desitjosa de mostrar-vos un trist sentiment, que al pensar amb vosaltres, no pot menys de comprendre'm.

No vaig a dirigir-me a totes, no; tan sols a les pobres, a les que la misèria us fa anar al taller, a la fàbrica, a deixar engrunes de vida, a les que sofríu tan impietosament sols per una migrada retribució.

A vosaltres només, heroïnes anònimes del treball, purs crisols on té de fondre's l'amor, vull parlar-vos un instant per tal de descarregar els meus pesars.

Es veritablement injust que l'actual estat de coses, la funesta marxa de la societat d'avui, obligui a respirar unes quantes hores diàries una atmosfera polsosa, irritant, en llocs foscos, sense sol ni ventilació, quan per la salut vostra sang tant necessita d'oxigen i sol.

Aquest és un indignat estat del que per desgràcia no us podeu lliurar i del que, sense defallir un moment, teniu de mirar de sortir.

Mentre això aconseguim, vosaltres, com tot-hom que es preocupi de la seva salut, deveu procurar compensar-vos el més possible d'aquells moments dolents, dedicant totes les estones lliures a gaudir del sol, de l'aire, aquests dons inapreciables que Natura ens proporciona.

Mes, tampoc ho féu. Quan teniu festa, preferiu passar la tarda tancades al cinema, quan el sol envaeix l'espai. Després, perden la nit al ball, bellugant vostres esllanguits cossos al compàs d'una música exòtica, embrutant vostres cares demacrades amb la vermellor del "colorèt".

Víctimes del treball, víctimes de la moda i víctimes constantment de vosaltres mateixes, és el que en la vida sou.

Si voleu sortir-ne, si sentiu el desig de lliurar-vos d'aquest mal estat, deixeu aquestes niçies que tant us preocupen; lluitau per redimir-vos del treball, en lloc de perdre la nit, respireu malament i rebre algun bes d'atreuïts imbecils en el ball; aneu a descansar, i alçant-vos aviat, deixeu que besí vostre rostre el pur i vivificador aire matutí, el qual darà un bonic to permanent a vostra cara, a l'ensemés que purificarà vostra sang. Es en extrem sensible que per dissort tingueu que anar en llocs infectes; però, almenys, quan disposeu d'una engruna de llibertat, heu de saber-la aprofitar.

UN DESCUIT

—Quant temps sense veure't. I doncs, com és que has crescut tant? —Si, mira: cada dia una regadeta als peus... —Doncs, també et podies haver regat el nas!

Aquest és el condoi que per vosaltres sento, i això és el que pel vostre benestar ha escrit la vostra amiga.

Anna Ferrer.

RIPOLL

LA BANDA DEL MEU POBLE

Els Reis la portaren. Es una Banda com cap més Banda pot trobar-se. Es el "perfeccionament" de totes les bandes, en tots conceptes. Els músics són pocs, però... El meu poble no en mereix més. La distribució d'instruments, bastant acertada. S'ha tingut en compte "carregar" de metall, perquè en aquest poble abunda els "sords".

En la diada de Reis s'inaugurà. Assenyalada festa. Podem dir que fou la joguina predilecta dels vilatans.

En presentar-se la Banda a la plaça, l'espectació fou gran. Però es convertí en molt més "gran" tan prompte es sentiren les notes d'aquells instruments tan brillants... i tan nous... Diuen que tocaven sardanes. Forçosament que aquelles sardanes estaven modernitzades per notes dissonants d'un "charleston", i interpre-

taren música "wagneriana", incomprendible pels que no saben les notes del pentagrama.

El poble no sabia el que sentia. Entre el xivarri d'uns i les "tocades" dels altres, tament semblava una batussa de gats.

Aquesta fou la inauguració de la Banda del meu poble. Es de doldre que els veïns no comprendessin aquelles melodies i aquells acords. Això és degut a la poca "nota" que tenim els ripollesos.

Es necessari fer una campanya d'educació musical, començant per l'ensenyament de solfeig a tots els tallers, adhuc els de modistes.

Apliquem aquest remei perquè en la nova presentació de la Banda, que serà per la festa major amb "uniforme i sabre", comprendrem si la música interpretada és wagneriana o no.

I així més tard podrem formar una Banda de 4 a 500 individus.

Lavors sí que podrem dir: Ja tenim Banda!

Un ripollès del carrer de les Vinyes.

Amèrica pels americans, diuen els lanquis. Sí, sí. Que se la quedin amb tots els lloros, micós i altres animals que l'habiten.

Els reporters madrilenys han retut un homenatge al periodista desconegut. A aquest periodista desconegut ací el coneixem massa per retre-li homenatges.

El Govern vol augmentar el sou als catedràtics.

I les hores de treball no les hi augmenten a aquests senyors?

Cobren poc, els catedràtics, però pel que fan encara cobren massa.

La neteja a Xina continua. L'escombra està funcionant magníficament.

A Fu-Txeu han estat cremades totes les esglésies. Els missioners anglesos i nordamericans, han hagut de fugir.

Txan-So-Lin ha amenaçat amb unir-se amb els republicans del Sud si els estrangers volen reconquistar Nankew.

A Constantinoble han estat tancades 300 tavernes. Després direm barbres i decadents als turcs.

Hom demana l'indult de la pentinadora Victoria Fernández, que ha criat i donat nom a un fill abandonat per sa mare.

La que ens ha de perdonar és ella a nosaltres.

L'Ajuntament pensa gastar-se 20,000 pessetes per a celebrar dignament el Carnestoltes. Però, home, no havíem quedat que era Carnestoltes tot l'any?

L'Ajuntament ha acordat destruir un grup de barraques del capdamunt del Paral·lel.

Però, abans, el lògic, era construir unes cases barates. Perquè, on aniran a viure aquesta pobra gent que ara es queda sense casa?

A Barcelona s'exhibeix un home tancat dintre una urna i disposat a dejunar quaranta cinc dies.

Com que la vida té burles cruels, aquest dejunador s'exhibeix en un restaurant!

En una de les ciutats més importants d'Oceania, l'alcalde és català.

Diguin el que vulguin l'expansió catalana cada dia és més gran.

Fins alcaldes tenim!

Ja ho sabeu que, els diumenges, tanquen els estances?

—Quina desgràcia!—pensareu—. D'on treurem el tabac?

Però no us amoïneu: ja està provat que el que ens donaven als estances no era tabac.

Els Estats Units sembla que estan enfadats amb Mèxic i Nicaragua. Hi estan enfadats perquè, segons sembla, Mèxic i Nicaragua no es volen deixar explotar més.

A Nova York ha esclatat una bomba davant del Consulat italià.

Diuen si l'autor ha manifestat així la seva protesta contra els pesadíssims articles de "Mis veinticuatro horas".

En Mussolini ha fet una nova revelació importantíssima: no beu vi!

Pitjor per ell!

Sembla que a Madrid la temperatura torna a baixar. Neva amb abundància. Fa un fred que pela.

Els ànims estan molt decaiguts.

ANTONI LÓPEZ, IMPRESSOR, OLM, 8. — BARCELONA

UN TRUS DE PAPER

guarbo 'Noy, no's pot dar un pas que tot seguit no se sapiga.

—Què t'ha dit coses fondes? —Fech m'ha dit, però joo... Lo que més me crema es que si es cert lo que presumo, es capes de comprometer i una... persona, getenes? Això va de tu i mi. Es qüestió d'una dona bonrada, y, la veritat, com es casada.

—Noy, qui's menja la carn que rosegui ls ossos. Arreglat. Aden, vinga a separ.

—Despres. Ara no tinc humor y... espero una cosa. Lo company s'en va y diu als altres.

—Mintons! quin esbruch se n'ha dut en Jaumet! Se pensava dur molt amagat un tráfich ab una casada y ara mateix li acaban de plantificar al mitj del saló.

Estretant en Jaumet, que ja s'afigura que l'altre ho contarà y que un altre creurà que es cert lo del tráfich inventat per donarse llustre, ja gosa més que si lo fet sigues verdader.

Ja's diverteix; ja te gana, y pera donar més color de veritat li sa enganifa, fa veure que busca a algu, mira l'el esbarriat, y si algun company vol entretenirlo, diu: —Dispensam un moment. A viat nos veurem.

—Ab, li responen ab malicia, fes, no t'vull destorbar. —Cal no, replica ell mitj rient: si no es res.

Ja la gent s'ha cruixit, tothom va ple de pols y de gotes de espelma; ja s'ha esqueixat la allombra, ya han caigut sis ó set perelles en la galop infernal.

Los estudiants vialan y fan lo gos, comparesten al saló gent que ja han anat a buscar los abrics. Lo dia clar, les de la llet de berrú recorren la ciutat.

La mentat dels que ixen del ball se n'va dient.

—Vetiqui un grupat de pessetas fora de la butxaca y al últim per res, la voldria ser al liti.

Tocan l'ase, s'emboïssen y f'endemà hi tornen.

MARINESCA.

LA DESPEDIDA

—Marineta! —Marineta! —Ades m'aymal! —I'n pelotet.

Hermosa, del blavisch. Lo sol semblant que sen veya. Lo mar mirant que un s'hi veya. Y aquella olor de marisch! Los crachs saltant per las rocas. Obrintse ja las peixinas. Y corrent com gelatinas. Per damunt i aigua, las mocas.

—Marineta! —Marineta! —Ades m'aymal! —I'n pelotet!

—Si te n'vas, Tiet, jo alcoh! —No t'ingas pò, i duré un lloro. —Si te n'vas, Tiet, jo m'acor! —No t'ingas pò, i duré un coco. —No t'ingas pò, i duré un oegre. —Si te n'vas com esta alegre! —No t'ingas pò, i duré un mico.

—Marineta! —Marineta! —Ades m'aymal! —I'n pelotet!

Ella, s'embarca en la goleta. Ella, se queda afigida.

Lo harco suri desseguida. —Deixe que plori! —Pobrelat!

—Es lo estiu. Prop la barraca hi ha un senyor molt gros que neda. Veuja, y ja l'adoro l'enreda. Veyella trista y tant maca.

—Marineta! —Ay senyoret! —Perque estàs trista? —Seo va en Tiet!

Lo senyor deix las carbasas En lo mar y salta en terra. A n' en Tiet vol fer guerra Y ella diu, per si... No m'casas! —Fug lo harco de la costa, Y la corrent que ja apreta, Sempre cap a la goleta Las dos carbasas acosta.

—Marineta! —Ay senyoret! —Perque estàs trista? —Seo va en Tiet!

—Si t' deixas, jo t' faig dur gorro. —Dics mox cor soo amor queda! —Portaràs vestita de seda. —Deixar jo! Are hi corra. —Me caso ab ta de seguida.

—Tan diren que ja m'hi pegeo. —L'has olvida? —Ja comense. —Per casarse tot a olvida!

—Ta es senyoret! Del senyoret! Cull las carbasas Marineta.

REVISTA DRAMÀTICA.

Vaig a ferros dos diners de las novel·les dramàtiques que habem tingut ocasió de veure en los teatros del Liceo y Principal.

Lo primer nos ha donat El Jorobado que vos asseguro que ni ha un tip! (Don actes) Tanta com manamenta la llei de Deu! Tira pestis, quina racció. Jo m'creya que podria ferros alguna passada de argument, pero temo que la enfiarà. Allà hi ha de tot. Agaleo quantis melodramas vulgares, tres lo mes escullidet, aneo unant y enganxant y encara pot ser no vos farà i pes. Sembla impossible que un sol a baga impensat tanta cosa y que nos ho doogua en una sola nit. Allò sí que s'ari de llopi! Me sembla que no us mes no veig mes comedia. Y no penso que sia perquè la fasson malament oi tampoch perquè sia dolenta. (Que s'cal El Jorobado en lo seu gnerro es una producció aboni hi sobra situacions, que te interres sostingut, y elegies que fan pensar en raras ocasions pel de gallina y venir esgarri-fans de fet. Perquè ho comprendgu y se n'fassa carret, bastara que hi digui, y ab això se fan una idea, que en lo prolech (perquè los dos primers actos son prolech), surtan vint traidors y lo galan durant lo drama los mata a tota vuit. (Còctis si oi dev haber de cosat).

Los actors treballan a qui mes podra, pero lo galan y lo segon que es lo trador mes gros, se o fan un feit! Lo primer sobre tot ja deu dormir ben pla despres de fer la comedia y anarse a casa. La traducció es bastant bona y la empresa la ha posada ab un fujó que no se acostuma emplear en las comedias. Prou Liceo y amossemos al Principal, que segons lo cartell fan una comedia molt bona. Fassa experimentat. Aquí sí que hi venia per la finta alio de aquell que

bascaba l'argument, perquè es tan petit que sembla un conit homopàtic. Lo marit que se separa de la dona perquè s'una muller que s'ha passat per moria per deixar en tota llibertat a lo seu home, que veu desseguida que to-tas las donas que l'rodejien y los amics que l'guian no valen la que ha perdut, que lloc s'pendida, que ho sent la dona; que fan las pass y vet aquí la comedia. Qualevol creurà que hi arri poca gent, pero no senyor. L'autor ha cregut que era menester un requisiell de donas que mouben una galtra no fluka, unà colla d'hombres, que no s'rica, y que se jo que mes. Per suposto la major part innecessarias, inútil del tot, y que sols servixen per fer durar tres actos lo que ab no bastaria.

Ara respecte del títol, està tant agafat pels cabells, que mea no ho pot ser. Allò no hi ha mes experimentat, que lo prolongat inmotivada de una comedia que s'ha escrit com una cama fluga de goma. Ventura que la fihala està ben sostinguda, que te versos y xistes molt boniques y que està ben ensajada y millor dirigida, que sino... Contin. ab tot y això tot just passa!

La zarzuela Cupido contra Esculapio, que segons lo cartell es obra de tres ingenis, nos va semblar molt poch ingeniosa. Ab tot y portarse lo metje no's y a poder salvar de la mort. R. J. P.

GRAN TEATRO DEL LICEO

ROBERTO DEL DIAVOLO

La empresa del Liceo me fa l'efecte d'un sastre que no enten pilota en las hechuras pero que té la gèneros de novetat y de dura. Un dia l'parroquia se troba ab un coll mal clavat, i altre, ab una solapa incorrecte; la levitia que l'hi va fer per Còrpus era una mica curta de cos, lo jaquet de aquest any es esquitit y tibia de sota las aixelles; pero això sí l'panyo es de bona qualitat, no t' veuràs may vell.

Això mateix passa ab lo publich del Liceo. Es cert que en aquesta temporada s'ha escandalisat de algunas supressions y transports, cert que ha sentit mutilacions que l'han esgarriat, medianias que l'han sublevat (ho poso en coneixement del Govern); cert, en fi, que ha menjat mes gal que llebra, mes cartilla que cartello, mes comprim-aria que comprim-ado, pero en mitx de tot, lo repertori ha sigut escullit i mes nou que de costum y la aficionada a la bona música, han pogut trobar una compensació en las obras mestras que s'han representat; es a dir lo panyo ha sigut bo y fina y ha sortit de las fabricas de n Meyerbeer y de n Rossini que can poden fer la competencia a las de Sabadell y Tarrasa.

Ab los Hugonots, l'Otello y l'Roberto i empresa ha dit al publich prenguin la bona voluntat. Vostes diran que aró no es pro, y que cada hi s'entendrà lo que n' vulga; pero amiguets de Deu, al mon musical l'hi acostia i hora del últim judici, l'ari se veu festi gueto cada dia y es molt possible que dintre de poch tolas las aspiracions del dilettantisme quedo reducidas a sentir los aspres gemecs dels duets del Guendarran es-carant per las sospichas gargamelas dels Beracochas y dels Calabassors.

Jo sempre m'hi rigut de allo que las empresas no di-buen bonos desitjos, d'aquell no perdonar gatiu ni sacrifici per contentar al publich, pero confesso que m'han fet riure encara molt més las pretensions del publich de Barcelona, d'aquel publich que ha tret la grossa en la fihla de la fama de intel·ligencia musical. Portuin un bon quartello, un quartello de notabilitats arisucas, d'ògionis obras mestras, si pot ser, res de n Verdi, obras de gran espectacle en que s'hi estrena alguna que altra decoració, que hi surtin dos ó trescentas personas, banda militar y guerreros ben llucats, no t'hi regatien pas la parella de ball estranger y sobre tot no t'hi paguo lo preu d'entrada, sis rals es massa cara, quatre rals, la presencio del any (8 ja atrin be fora una cosa mes estrabonada; y ió aró unmy diran perquè? Al últim per anar al teatro una festa sí y altra no. —Que hi se sembla?

A mi m' sembla que ja es hora de que parli de la execució del Roberto. Lo Roberto sí d'adada es la primera de las obras mestras

TONTERIAS QUE PASSAN

— Escullit: ¿Que anen bé per anar a la Tapinera — Prou, yo'n vinch y porto brusa

de n Meyerbeer y una de las que mes han contribuït a immortalisar-lo. En ella, no sols s'hi troba la ciencia musical, la filologia y la bona critica tan familiar a son autor, sino la melodia, la doia melodia facil y lleugera, pero sempre inspirada, sempre gràfica, sempre grandiosa. En la admirabile unió d'aquestas dos escolas está tot lo secret del èxit y de la popularitat del Roberto.

Jo no comprendh com ningú s'ha atrevit a negar lo su blime de la melodia al home que despres del Roberto ha escrit la romansa de Rai y l' duo d'aquel ab Valentin en los Hugonots, es dir lo mes pur, lo mes dolc y lo mes profundament sentit que la melodia ha produït may.

Meyerbeer es sens dubte un melodista de primer orde, pero t' sen parit de vasta es completament distant del de la mayor part dels melodistas de la època.

en situacions grandiosas. En antes que l' soprano, tenor y tiple descubren en lo Roberto la superba alegoria del bume entre l'angel y l'mal esperit reproducida en tols los baix-reliefs de las Catedrals. Aquesta es la forta de son genio.

Per la execució del Roberto son precisas grans condicions artísticas. Meyerbeer va tenir la sort de trobar tot un mox d'artistas intel·ligents que poschits de un esperit de conjunt evestian aquella gran musica ab la convicció, ab l'entusiasme de la fe.

De la rassa d'aquells gegants que varen fer espantada al autor dels Hugonots, per aixecarlo, aixecante ell al mateix temps jo no cosech actualment mes que en Vialletti. Calentel cantant dels que ara corren, al veures obsequiat per la naturabala ab lo regaló d'una veu poderosa y d'un falto fenomenal ja s'hanura tingut prou. de frenic cap a la òpera y vinga fer uns papers bonos que papers de bonz. En Vialletti la massa talent y massa entusiasme artistich per conformar-se, comprendent desseguida que aquells grans

facultats desenvolupadas y ajudadas per lo estudi, podria fer d'ell algun dia una especialista artistica, va pensar al estudi, pero a un estudi regularitat, filosofich, implecable. Així s'explica únicament aquella maestra vocal y dramática que desplega en lo dibux de tota las personaljos pero mes especialment, en los de Marcello y Bertrano.

Quatre ó cinq anys fa que l'hi senim cantar lo Roberto y liuny de decaure en lo concepte del publich, s'apodera cada dia mes d'ell per inspirar-nos tot interès y fanalissari, y es que al pas que las suus facultats no l'abandonan, ell estudia encara per enriquir ab nous detalls aquella creació del estadi del mal que ben prompte s'en anirà de veras al infero per no tornar-se a sortir may mes.

Naturalment al costat d'ell tot està en la sombra. Roberto y Alice son dos maniquis, dos ensas que jo no se com lo diable no se ell per la emporja ja n'lo primer acte. En lo Roberto final no hià ni siquiera luita. Se necessita ser tant fret com lo teur Villan per no deixar-se convencer per aquell diable que a mes de tenir un puch d'or, parla ab aquella passió y t'reu sempre d'apuros. Y ben mirat ¿perquè? Quinas garantias l'hi ofereix Alice? casarse ab aquella principessa de quincella que sí avuy per demà arri-

AFINITATS

—Acabo d'arribar de Londres, i és un fàstic: sempre està plovent.
—Doncs, digues que deu semblar el nostre "Metro".

PROPOSITIS D'ANY NOU

—Són les dotze, i el despatx està ple de gent.
—Mira, noi: any nou, vida nova.

UN TROS DE PAPER.

babe à tenir criatures si trassa tindria per forta dormir cantant! Vaya una ganga!

Lo tenor Villari no te cap condició de les màltes que a necessiten per cantar lo paper de Roberto. Sembla mentida que siga el mateix paper de Roberto.

Pero y la Sra. Poinson que te a cap? Ay si siquera l'loch per tonificar! Bons desitjos, molts bons desitjos; pero ab un mal après, com en Violetta ja t'arria un bon tros à l'ella dels bons desitjos si a Roberto no fos tant croc!

Ab una ausencia tan absoluta del angel bé, l'efecte immediat que produïx la representació de Roberto es immens. Un hom s'encarria desde l'primer instant ab aquell dimoni tan complet, tan expressiu, tan caballer y que per cantar una quantia a Alice, ningú li hi passa la mà per la cara. Jo cada nit hi sortit del teatre contrariat y trist, ho confesso ingenuament: me sap greu que dimoni no guany!

Lo ball que te lloch en el tercer acte aquesta vegada no m'ha fet felis. Aquella música de mufas que tan magistralment evoca en Violetta per encarrerat de Meverbeer, ni s'emotiva à la situació ni al compas de la música. Y ja que ve nomenar una comissió de obsequis es semblant ball! (Que volen dir aquell parell de minyones que acompanyan sempre al tenor fent l'article sobre la primera ballarina?) No la fan l'efecte de un parell de botiguers del carrer de la Boqueria treynt tot el partit possible de la seva elocució de tauler per convenen al primer que passa de la virtut de una passa de calció?

Lo cou director de orquesta me va semblar que farà per casa.

La orquesta va tocar ab ajust; pero tocar ab ajust es lo meos que pot fer quant se tracta de óperas com lo Roberto. Fa molt temps que l'públic nota la falta de entonació justa en alguns instruments com per exemple en el clarinet, falta que s'pot remediar perquè com ja hem dit altres vegades no procedeix del instrumentista sino del instrument. La qüestió de trompas ja es mes difícil. Aquí ja no s' tracta solament de major ó menor entonació, sino de un soroll aspre y repugnant que es lloch de acuració d'oido l'efecte desparadament. A mi m'ha semblat com si hagués menjat una taronja agre: després de sentirme no podria menjar pa. Jo desafio al mes guapo à que endevini que aquell soroll que sembla el de una porta à una tampa ab pena, té per origen lo buf de un home aplicat à una bomba.

En que quedem, donchs, senyors professors? Surtim de dúpia. Vostes son trompas ó no son? (Si ho son es precia que ho probin!)

VI.
Jo m'halg de venjar! jingrats!
¡Tu has olvidat l'amor meu!
¡Allà boot te trovill!... Te juro
que t'matol! Ey... moralment.

ANTON RIBASAS.

Un senyor digué à lo mossò. —Vagi y digui al pianista que toqui la ària de las liras de la Semirámide. —
Lo mossò va al pianista y diu:
De part d'aquell senyor que toqui la ària de las oixas de las cent mil anexas.

Una senyora que podia anar, va preguntar à un senyor molt lleig.
—Com va, don Joan?
—Jo guapo, va respondre lo senyor lleig, y vostè se troba com jo?
—Jo, una miqueta mes bé.

Un pagès dubent à compondre un relotje de parell à casa y relotjer, va dir:
—Vegi que de aquet relotje que ni l'réols baixan, ni la xifra à mou, ni las straxas van.

EPIGRAMAS.

Patient de liti y de caires
deya l' sagristà à la Rosa.
—Creme à mi; l' millor dormir
es dormi en un lit de monja.

Que s'est sempre fent mitza,
diu la drops de la Pepa.
Ja ho crech, perquè, segons druben
may n'ha fet cap de senyora.

JAMES GRAY.

Es amable D. Ignasi
y te una querida guapa;
per ço quant la seva esposa
me preguntà que m' semblava
—Senyora— vaig contestar.
—Que, per mi, te molt bon tracte.

ANTON RIBASAS.

Alguns aficionats ale ball de màscara, se quixan de que la música que s' toca, en los que s' donan en lo Liceo, es encara la mateixa de quant se varen inaugurar.

(Abont s'ha vist (nos deyan uns) que la Redowa formi part de un programa de ball?)

Ataquilots de debó (deyan altres) y diguin à la comissió que si no s' te prou ab los vint y cinch rals que costa la targeta, que obri una suscripció y que per la nostra part, pot contar ab una pesseta y sis que hem arreplegat, pera contribuir à que s' compri una americana nova.

En fi, deyan tots, vostès maleixos, diguinhi una quantia de fortas.

Es tan justa la queixa de aquets aficionats, que desitjem quedarhi bé y no podem menes de dir à la comissió de balls del Liceo:
¡Espert de vi! ¡Dressat! ¡Aguardant de canyal! ¡Mon-jusch! ¡Aygua ra!
¡Me sembla que no se l'hi pot dir res mes fort!

Lo director de un manicomio ensenyava l'establiment à un senyor que hi volia ficar un parent maníatic.

—¡Veu!— deya lo director, la gran ventatxa d'aquest establiment es que està portat de modo que cap dels reclusos es capax ni de somiar que aquet estigui en una casa de boigs.

—Això es lo que convé, contestà lo senyor, perquè lo meu cusi te molts ratos de coixeriment y si ho entengués, se trastoraria molt.

Aixis estrahocat van arribar à un pati abont en un colompi que estava gromant ab tota calma un boig.

—¡En! el! el! que es boig vostè! digué al senyor aixis que l'va veurer.— ¡Perquè ho pregunta?
—¡Home! com veig que es aquí.
Lo director se tornà de tots los colors imaginables.

A un pagès que tornaba de França, allavors qu' encara s'anava en diligencia, no li va preguntar:
—Que tal?
—Home be, ja m'ha agradat! —Pero creurias que may he pogut ser à temps per veurer en Ruy?
—Com, en Ruy?
—Si home! un que sempre passava, mentres estavam dinant ó sopant pe la hostala. Lo majoral prou veia à avisar: ¡Festures en Ruy!... Jo prou corria à detrás de tots los viatjers... pero nada!
—No, home, noi! Quant diuben Messieurs, en ruy!... vol dir que la diligencia va à marxar y que pugui al cotche.
—Veten aquí un altre!

Un dissaple al vespre, una senyora va dir à la criada que l'endemà per postres portés un tortell.
Aquell mateix vespre la criada tingué de sortir y per es-talviar-se feyna, pensà.— Deixam entrar à buscar lo tortell!
Entrà al for de S. Jaume y va dir:
—Donquim un tortell.
—Tingui, y qu' es d'avuy mateix.
—Ah noi! digué la criada, dónquim de demà, perquè sino las senyors quant se l' menjarian lo trobarian dur.

SIMILS.

—En que semblan los boleros à mossen Borraf?
—En que son bufats.
—En que sembla la miseria à las candelas?
—En que fa lladres.
—En que semblan los generals à los cassadors?
—En que fan parades.
—En que se sembla un jove desencaminat à un mort?
—En que s' torna calavera.
—En que sembla la missa de dotze à la roba blanca?
—En que la senyala.
—En que sembla lo cos d' un seperat à l'artilleria?
—En que es cos distingit.

XARADA.

La primera ab la segona,
No se sap si es d' home ó dona:
Prima ab terca es d' espartit,
Terca y quarta es un femit;
Però à voltes es curiosa,
Y la quarta n' es preciosa.
Ma primera es animal:
Prima y quarta tothom vol,
Y l' tot senyalar se col,
Mes no gayre en cap hostal.
Quant un foudista us se dona,
Ningú hi troba res que di,
Mes si se ve d' una minyona,
Sembla que sia veri.
Si no l' has endevinat
l'estaria si pintada.

Solució à la xarada del número 34.
MATONET.
Solució al geroglífich anterior.
Per San Miquel, la brena ten puja al cel.

GEROGLIFICH.

La solució s' darà en lo número que vé.
Ara distimulin.
E. R.—Casimiro Miralles.
Barcelona: Imprempta de Lluís Tasso, carrer del Arch del Teatre, entre ls núms. 51 y 53.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ.

Carrer del Arch del Teatre,
entre ls núms. 51 y 53.

PUNTS DE SUSCRIPCIO.

LLIBRERIA ESPANYOLA

I. LOPEZ, EDITOR.

Carr. Ampie, 25, y Basilla del Mij, 20.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO.

BARCELONA.

Al mes. 4 rals.

FORA DE BARCELONA

Trimestre. 12 rals.

SURTIRA UN COP CADA SEMMANA.

(El Dóna ve).

LA SUSCRIPCIO COMENSA SEMPRE lo 1.º de cada mes.

UN TROS DE PAPER.

A SARAO.

Ja no se n' diu sarao de disfressas; ara se n' diu ball de màscaras.

Tot es hù, diran vostès.

No ho creguin.

Ara no s'anava à sarao de disfressas y tant per anar à Lleida com per anar à la Patinada, tothom se disfressava, ballava y abraçava.

Ara se sapa.

Tot l' any hi ha algú que voldria poderse disfressar per dirme quatre de frescas à son sogre, à son cunyat, à algun veí, à algun regidor, etc.

Arriba lo temps de poderho fer ab comoditat, y ningú té res que dirre.

N' hi ha molts que corren atrafegats pera que no l' manqui targeta, que dugas horas avans de comensar lo ball ja se empolainats, rissats de cap y oprimitos de mans y peus; patien de impaciencia com los caballs; perquè may acaba de passar lo temps; se creman las sangs perquè mentres tant se l' desfa lo llas de la corbata; no sossegueu y bé, ja es arribada l' hora.

Es un fàstic; això de haver de ser los primers, y de xan entrar gent.

Per últim, no poden costenirre més, y avant.

¡Quina cosa! Los que van à balls públics, casi bé sempre hi troban més ó menos concurrència de la que voldrien, y casi bé tota la segona volta que hi van, dibuen; l' altra vegada estara millor.

¡En qu' es estrany?

Donchs tornant à los balls de ara, los que volen ferhi lo gracós, fan fàstic y los que son naturalment graciosos per marçals troban un ditche que fassa riure.

Aquí hi ha o uello.

Passa una bolera petita y grossuda, un xuch desparitgada y un tros brota. Es ample de cintura, no du cotilla y sua. La veubon veur y diubon:

—¡Noy, mira, mira quin' unal calieu que t' es divertirem

—¡D' abont surts, pilota?
—¡Qui l' ha enganyat?
—¡Abon vas ab aquet nas?
—Tu, ¡abont tanca?
Un se li posa al devant pera no deixarli passar y li diu una indecència à l' orela.

La bolera li dona una rebolada, li diu ladron, poch més ó menos, fa son camí y tota los de la colla esclafan la rialla que de o tant en tant ell ateca, se las mira de un tros lluny.

El respon, y ne riu un, y los altres, com han anat al ball, ribuen també.

Entengun ara que aquesta colla es dels que se han divertit més.

No s' torna à succehir res; se miran à totes las donas que van passant esperantse una broma, tirant ulladetas à totes pera incitaries, mes es en va.

¡Quin hora deu ser?
—Dejora; Jo ja voldria que fos més tart pera anar à sopar.

—Jo també, perquè veig que aquí no hi ha la vida.

—Sentades en los sillons hi ha dos donas disfressadas. Son primetas, parlan baix.

Un jove ab lo barret à l' orela y una gran tufa de cabells que de o tant en tant ell ateca, se las mira de un tros lluny.

—¡Si serà ella? ¡en no ho serà?
Passa un hora, passa un hora y mitja.

L' home tot passejant passa ben arrimat per la paret, y hi frega per que s' adoni d' ell, y tant fort ho fa que la mes prima arrega lo cap.

Com diuben carca, l' home no pot saber si la seva presència li ha fet electe à no.

Cavila que carvilarà, al cap de una bella estona diu.
—Jo ho sabré.

Ellas se estan à sota de un palco ¡Sif ell que lloga lo

palco y se ni entra sens fer remor y escolta per darrera, à veurer si la coneix per la veu.

Mentres sona la música, no pot sentirhi; mes aixis que para, posa la orela y sent una veu esquerdada que diu:
—¡Jo hi poso esculanyas y moixarrous, y creguin qu' es cosa d' alferussarhi.

—¡Malviatge la vella! crida l' home.

¡El se pensava qu' era una perdua voluble, y se troba ab una dona inhibida per lo tribunal dels anys de tota fidelitat!

Una pastora tota plena de penyorellas reinyadas se accota à un ditche que encara viu al ball, pera tenir una escusa per portar grans blancs una volta i any.

—¡Oh! ¡tanmet, adios, adios.

—La filla de la pastora es de poch tono. L' enguanyat li fa mala cara y no me li diu.

—Adeu.

Ella coneix qu' l' mortifica y se li atura.

—¡Que tal, encara guanyas vintich duros?
Ell ab una mirada s' entera de si algu l' escolta y accotantli li diu baixet:

—Si, dona si, ¡Qui et?
Pero ella li respon cridant:
—So una que l' any passat cada dia te veya quant te feyas la truita demanant per endortella al escriptori. Escolta ¡qué encara tens qui te renta de franch?
Ell està cremat; mes fingex una rialleta y respon:
—Si, encara, encara. ¡Que cosas sapa!
—¡Oh si te las deya totas! Adeu, adeu, adeu, adios, adios.

L' home no s' diverteix. Ribma y diu.

—Si noi convé es la germana de la despesera. Si ho sebia de cert, demà m' buscava despesa nova.

Se li acosta un company.

—¡Ayre amigol! ¡Es à dir que tenim pastora, eh?
Ell fingex que vol fingir y respon:
—No sé qui deu ser y daria quatre duros per aver-